[illegible]

— [illegible] — [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קַמְצוּץ קִנְאָה , מִשְׂרָה , שְׂרָרָה וּקְצָת אָפְנָה . מַהֲרוּ
נָא ! מַהֲרוּ נָא הָעֵצִים ! מְעַט עִנְיָן , הַסְכֵּת , מַר
כְּנַעַן , אֵרוּעַ פֹּה אֵרוּעַ שָׁם , לַבֵּה הָאֵשׁ . מְעַט !
הַפְסֵק ! עַל חֹם נָמוּךְ – בֵּינוֹנִיּוּת . מָתוּן מָתוּן .
בְּלִי יֻמְרָנוּת . בְּחַשׁ , בְּחַשׁ ; הוֹסֵף עוֹד כַּף ;
מוֹסָדוֹת , מִבְנִים , מֶרְכָּז כְּנָסִים , כְּרָזוֹת עֲנָק ,
צְבָעִים עַזִּים , חוֹבְרוֹת , סְפָרִים , קֻנְטְרֵסוֹנִים .
הַזְּמַן עוֹד דְּיוֹ ; הוֹסֵף דַּפִּים – לְלֹא בּוּשָׁה , אֱנוֹשׁ
– שְׁפֹךְ , הוֹסֵף תְּשׁוּקָה , הוֹסֵף חַיּוּת … בַּחֲשׁוּ ,
בַּחֲשׁוּ , הַרְבּוּ דְּבֵקוּת …

וַיִּשָּׂא רוֹדָן אֶת כַּפָּיו
וַיָּשֶׂם אֶת יְמִינוֹ עַל רֹאשׁ אֱנוֹשׁ וְאֶת שְׂמֹאלוֹ עַל
רֹאשׁ כְּנַעַן .
וַיִּשָּׂא אֶת קוֹלוֹ וַיְזַמֵּר : חִנּוּךְ , צִיּוּת ,
אַחְדּוּת , דְּבֵקוּת .
גַּאֲוָה , הַשְׁקָפָה , אֱמוּנָה כְּתִקְנָהּ . חֶבְרָה , מַעֲמָד ,
אִשָּׁה ,
עֲבוֹדָה . חִנּוּךְ , צִיּוּת , אַחְדּוּת , דְּבֵקוּת . גַּאֲוָה ,
הַשְׁקָפָה ,
אֱמוּנָה כְּתִקְנָהּ . חֶבְרָה , מַעֲמָד , אִשָּׁה , עֲבוֹדָה .
חִנּוּךְ , צִיּוּת ,
אַחְדּוּת , דְּבֵקוּת . גַּאֲוָה , הַשְׁקָפָה , אֱמוּנָה
כְּתִקְנָהּ . חֶבְרָה ,
מַעֲמָד , אִשָּׁה , עֲבוֹדָה . שָׁלֹשׁ פְּעָמִים זִמֵּר בְּסֵדֶר
זֶה וְשָׁלֹשׁ בְּסֵדֶר
הָפוּךְ וַיִּדֹּם . וְהַמִּרְקַחַת , צִבְעָהּ כְּעֵין
הַשֶּׁנְהָב וּפָנֶיהָ
בָּרוֹת וַחֲלָקוֹת וּשְׁלֵווֹת וּבִעְבּוּעִין דַּקִּים
וַעֲדִינִים
מִתְפַּצְּחִים בָּהּ לִרְגָעִים בְּחוּשָׁנִיּוּת רְמוּזָה
וְקוֹרֶצֶת . וְרֵיחָהּ
עוֹלֶה , נִיחוֹחַ מֹר וַאֲהָלוֹת ; וְכָל מִינֵי בְּשָׂמִים
מְשַׁכְּרִים שֶׁחָפֵץ
אָדָם לְהָרִיחַ בָּהּ – מֵרִיחַ . וַיָּרַח אֱנוֹשׁ אֶת רֵיחַ
הַמִּרְקַחַת , וְלֹא
יָכוֹל לְהִתְאַפֵּק . וַיִּשְׁלַח יָדוֹ אֶל הַמִּרְקַחַת .

וַיְהִי אַךְ קָרְבָה אֶצְבָּעוֹ אֶל שְׂפַת הַקְּדֵרָה, וַיְּסַלֵּד, וַיִּזְעַק בְּקוֹל: “אֲהָהּ, הֲרֵי זֶה מְצַמְרֵר!” וַיִּקַּח רוֹדָן אֶת יַד אֱנוֹשׁ וַיַּנִּיחָהּ בְּתוֹךְ כַּפָּיו וַיֹּאמֶר לוֹ: לְאַט לְךָ, אֱנוֹשׁ, לְאַט לְךָ. וַיּוֹצֵא רוֹדָן מִכִּיס גְּלִימָתוֹ שַׂקִּיק עוֹר דַּק, וּבַשַּׂקִּיק קְלָף זָעִיר כָּרוּךְ עַל צַפִּיחִית קְטַנָּה, וְצָמִיד פָּתִיל כּוֹרְכָם וְאוֹגְדָם. וּבַקְּלָף הַשְׁבָּעוֹת וְשֵׁמוֹת וְצֵרוּפֵי שֵׁמוֹת וְאוֹתִיּוֹת. וַיֹּאמֶר רוֹדָן: זוֹ הַצַּפִּיחִית שִׁיּוּרֵי שֶׁמֶן זְקָנוֹ שֶׁל סַב סַב זְקֵנִי וּבָהּ מִמֵּימֵי מִקְוֵה אַח הַסָּבָא קַדִּישָׁא אֲשֶׁר הֶחֱיָה אֶת הָעוֹף וְהָעַכְבָּר, וִיחוּדֵי יִחוּדִים הָיָה מְיַחֵד בְּטָבְלוֹ. וְצַפִּיחִית זוֹ, כָּל הַמֵּרִיחַ בָּהּ קָם מֵחָלְיוֹ וּמִתְרַפֵּא מִצָּרַעְתּוֹ; הַפִּסְחִים יָרוּצוּ וְהָעִוְּרִים יִרְאוּ וְהַחֵרְשִׁים יִשְׁמָעוּ וְאַנְשֵׁי בִּינָה יִתְמְהוּ בְּאַחַת וְיִדַּמּוּ, וּרְסִיס דַּק מִמֶּנָּה יָמִית וּרְבִיב שֵׁנִי יְחַיֶּה. וַיִּפְרֹם רוֹדָן הַצָּמִיד וַיָּסֵר הַקְּלָף, וַיִּמָּלֵא הַחֶדֶר אוֹר נוֹרָא, וְלֹא יָכְלוּ אֱנוֹשׁ וּכְנַעַן לַעֲמֹד בְּפָנָיו וַיַּסְתִּירוּ פְּנֵיהֶם. וַיָּרֶם רוֹדָן הַצַּפִּיחִית בִּשְׂמֹאלוֹ, וְיִטְבֹּל אֶצְבַּע יְמִינוֹ בַּמַּיִם הַקְּדוֹשִׁים, וַיַּזֶּה אֶל הַמִּרְקַחַת ד’ פְּעָמִים, וַיִּתֵּן אֶת הַמִּכְסֶה עַל פִּי הַקְּדֵרָה. וַיִּשְׁלַח אֶת כְּנַעַן הַחוּצָה וַיְצַוֵּהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ: הִנְּךָ יוֹצֵא אֶל הָעִיר וּבָאתָ אֶל הַכִּכָּר, וְלָקַחְתָּ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

הַקְדֵרָה . שֶׁבַע
פְּעָמִים שָׁלַח יָדוֹ וְשֶׁבַע טִפִּין הֵבִיא בְּאֶצְבָּעוֹ ,
וַיַּטֵּף אֶל
הַגָּבִיעַ . וַיְצַוֶּה אֶל כְּנַעַן לְהָבִיא אֵלָיו אֶת יַיִן
אֱנוֹשׁ . וַיִּקַּח
אֶת יֵין אֱנוֹשׁ וַיַּסֵּךְ אֶל הַגָּבִיעַ וַיִּמְסֹךְ יֵינוֹ
בַּמִּרְקַחַת
אֲשֶׁר בַּגָּבִיעַ וְצֶבַע הַיַּיִן וְשִׁעוּרוֹ
כְּבָרִאשׁוֹנָה וְלֹא נוֹדַע
כִּי בָאָה בְקִרְבּוֹ הַמִּרְקַחַת . וַיִּתֵּן רוֹדָן אֶת
הַכּוֹס בְּיַד
כְּנַעַן , וַיֹּאמֶר אֶל אֱנוֹשׁ : שְׁתֵה בְּנִי , שְׁתֵה .
וַיִּקַּח אֱנוֹשׁ אֶת
הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ וַיְקָרְבֵהוּ אֶל שְׂפָתָיו וַיִּפְתַּח
אֶת פִּיו וַיָּרֶק
אוֹתוֹ אֶל לֹעוֹ , וַיָּבֹא אֶל קִרְבּוֹ . וְהֶהָמוֹן
מִשְׁתָּאֶה , עַל הַפֶּלֶא
וְעַל כָּל הַמַּעֲשֶׂה . וַיְהִי אַךְ בָּא הַמַּשְׁקֶה אֶל
קֶרֶב אֱנוֹשׁ
וַתִּפָּקַחְנָה עֵינָיו , וּבְעֵינָיו אוֹר כָּחֹל דַּק
מִתְחוֹלֵל . וְהָאוֹר
הוֹלֵךְ וָאוֹר , וַיִּמָּלְאוּ אִישׁוֹנָיו וְעַפְעַפָּיו
נִתְמַתְּחוּ וְגַלְגַּל
עֵינוֹ הוֹלֵךְ הָלוֹךְ וְגָדוֹל , וַיְהִי הַמַּרְאֶה נוֹרָא
מְאֹד . וְהָאוֹר
הוֹלֵךְ וָרָב , וַיִּמָּלְאוּ כָּחֹל עֵינָיו וְלֹא נִכַּר עוֹד
בֵּין אִישׁוֹן
לְעַיִן כִּי מָלְאוּ עֵינָיו אוֹר נוֹרָא , בֹּהַק כָּחֹל
מַזְהִיר . וְיָרֵם
אֱנוֹשׁ יָדָיו פִּתְאוֹם וַיָּנֵד רֹאשׁוֹ אָחוֹר וַיַּעֲמֹד ,
כְּתָלוּי עַל
גַּרְגַּרְתּוֹ . וַיַּעֲמֹד וְיָדָיו שְׁלוּחוֹת לְפָנָיו
וְרֹאשׁוֹ נָטוּי אָחוֹר
וּבְעֵינָיו אוֹר נוֹרָא . וַיִּפְתַּח פִּיו . וַתַּעַל
הָאִוְשָׁה בֶּהָמוֹן
וַיֶּחֶרְדוּ מְאֹד , וַיִּסּוֹג הָמוֹן אָחוֹר . וַיִּפְתַּח
אֱנוֹשׁ פִּיו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

נורא: "אהה! איה
נשמותיכם!!!"

איש לא זע. עפעף לא נע. אין קול.
אין עונה. אין קשב.

ואבקש לנוס, אך רגלי סומרו אל
הקרקע, וידי רועדות רעד נורא. וישמט הגביע מידי – הנה הוא צונח,
נופל, מגיע לארץ,
ונפץ דק, חד, שובר את הדממה, וכתם היין פושה ונגוז…

אך נגע הגביע בקרקע וכבמטה קסם, עם הנפץ הדק, נעור כל העם. ובכל
הבית מהומה רבה ועצומה, בוקה ומבולקה, איש אינו יודע היכן הוא
ומה מעשיו. והנה קול נשמע מתוך ההמון: "תפסוהו!" עם השמע
הקריאה, כמין מסך של רעדה עבר בהם. אלא שאז כבר ניתקו מוסרותי,
ולא התמהמהתי עוד עד שוב עשתונותיהם. ואנס החוצה כל עוד רוחי
בי. וכצאתי, והנה מכה השמש בפעמון, וכל העם כבר נתכנסו וזרע
אנוש בתוכם, בתוכם, חרד ובהול, וכל העם רוגש.

אך נגע הגביע בקרקע וכבמטה קסם,
עם הנפץ הדק, נעור כל העם. ובכל הבית מהומה רבה ועצומה, בוקה
ומבולקה, איש אינו יודע
היכן הוא ומה מעשיו. והנה קול נשמע מתוך ההמון: "תפסוהו!" עם
השמע
הקריאה, כמין מסך של רעדה עבר בהם. אלא שאז כבר ניתקו מוסרותי,
ולא התמהמהתי עוד
עד שוב עשתונותיהם. ואנס החוצה כל עוד רוחי בי. וכצאתי, והנה מכה
השמש בפעמון, וכל
העם כבר נתכנסו וזרע אנוש בתוכם, בתוכם, חרד ובהול, וכל העם
רוגש.

ואני נסתי אל המדבר. וימים רבים
הלכתי שם, ברעב ובצמא ובלהט הישימון, ודעתי טרופה עלי ועשתונותי
נבוכים על אודות
מעשה אנוש ותחבולותיו.

ואזכור כי בילדותי לקחני אבי פעם אל כיכר העיר, ובלב הכיכר היה
עמוד רם ונשא וסביבו זקיפים. ואבי אסר עלי לקרב אל העמוד ולהביט

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מקצווי הארץ, דימתי כי שמעתי קול לוחש: “איה מקום הנשמות?” אך קמתי אל הדלת, ולא ראיתי איש. למחרת, עזבתי את האכסניה שבה לנתי, ולפנות ערב התיישבתי תחת אילן בדרך, עייף וצמא ורעב, דעתי טרופה עלי ותנומה מרפרפת באשמורותי. והנה שוב קול עובר, מלחש: “איה מקום הנשמות?” ואתנער פתאום, ואין – נגוז כחלום.

ביטלתי קול זה כדמיון, אך עם זאת,
ספק קל עוד ניקר בי שמא היה בו ממש. ובאחד הימים שעשיתי אצל ישיש
חכם, שידע יותר
מכל איש חי אחר על המגילה וגלגוליה, אזרתי אומץ וגילתי באוזניו
את עניין הקול,
ואשאל: “הידעת את מקום הנשמות?” אותו ישיש ביטל את שאלתי, אך
ניכר היה
כי השאלה הסיחה דעתו וכי הוא מסתיר עמו דבר.

לילה אחד, הרגשתי והנה יד מעירה
אותי משנתי, ומתוך חלומי אני רואה את פני מורי הזקן והוא מצווה
עלי: “קום עלה
אל ראש הגבעה!” קמתי ללכת, אפוף קורי שנה, והנה אני בארץ לא
נודעת, רוח קרה תועה
עוברת על פני, ומקהלת יללות התנים עולה מכל עברי. הלילה היה עמוס
ומלא ערפלים
ועננים סמוקים, אבל לבנה מבהיקה נגלתה לפרקים בשמים, רומזת לי
באור טהור ומנחם, ודימיתי
אף לשמוע את רוח הליל לוחשת לי מילים ברורות: לך, לך, עלה, בקש…
קרירותה ניערה את
חושי, ורגלי נענו לה – הן קמות והולכות. והנה מצאתי עצמי ברמה
חשופה וצחיחה, ואורות
קטנטנים מכל עבר מנצנצים אלי בדומיה.

לילה אחד, הרגשתי והנה יד מעירה אותי משנתי, ומתוך חלומי אני רואה את פני מורי הזקן והוא מצווה עלי: “קום עלה אל ראש הגבעה!” קמתי ללכת, אפוף קורי שנה, והנה אני בארץ לא נודעת, רוח קרה תועה עוברת על פני, ומקהלת יללות התנים עולה מכל עברי. הלילה היה עמוס ומלא ערפלים ועננים סמוקים, אבל לבנה מבהיקה נגלתה לפרקים בשמים, רומזת לי באור טהור ומנחם, ודימיתי אף לשמוע את רוח הליל לוחשת לי מילים ברורות: לך, לך, עלה, בקש… קרירותה ניערה את חושי, ורגלי נענו לה – הן קמות והולכות. והנה מצאתי

עצמי ברמה חשופה וצחיחה, ואורות קטנטנים מכל עבר מנצנצים אלי בדומיה.

אני עומד בלב הרמה, ולפתע, אותו קול עדין ששמעתי באכסניה בוקע ועולה – קול רך, קול נוגה, קול נהי. ואני שומע אותו מקונן: “איה הבנים שגלו והם שבויים עוד בארץ אויב?” הלב מתקפל למשמע הקול, נכמר, מתפורר והעולם כולו נקמר, מצטמרר ומשתבלל. תמרורים משתברים מן האור המבהיק, והשמים בוכים, הכוכבים רועדים והלבנה חוטפת ענן להתכסות בו. רק אני והארץ, שנראית פתאום שטוחה וצחיחה, ממתינה נכספת ועטופה בתשוקה.

“רוח!” צעקתי “שובי! בשרי לי בשורה! תני לי חזון, תני לי עתיד, אמרי לי שיש עוד תקוה!”

אבל הרוח החרישה, אספה את קולה, והשמים ענו ועמדו, ממתינים בדומיה לאות, לסימן, לבשורה.

דומיה מעיקה רבצה. רוח הליל פסקה מיללותיה, ואני עומד גלמוד ובודד; רקיע אדיר, שחור וצח לראשי, והארץ נפרשת כשמיכה לרגלי הרמה. המון האורות הנוצצים מסביב נראים לפתע מבקשים לעלות, ורק יפחה חרישית חנוקה – “איה?” – מרטיטה לעתים את הדממה, ופורעת את הזמן שכאילו עמד וקפא.

קול דממה דקה.

ואז השחר עלה. ואני הייתי לבד על גבעה חשופה והצחיחה וזרועת האבנים, וסביב כל הארץ והמולת היום. ורק כשהחזרתי פני ופניתי ללכת שמעתי את הרוח שורקת קלות ובשריקה נשמע לחש ובלחש היה נחמה וידעתי כי לא חלום היה החיזיון – אמת הוא.